

og saa opstaar det Spørgsmaal, om de to overlevne Eksekutorer kunne fortsætte Behandlingen. Det kunne de ikke uden Justitsministeriets Tilladelse formodentlig. Men der indtræder altsaa et Tilfælde, hvor Justitsministeriet utvivlsomt maa kunne kassere Eksekutorbevillingen, i alt Fald for de overlevendes Vedkommende, muligt er det ikke nødvendigt udtrykkeligt at sige det, men jeg synes, at for Fuldstændigheds Skyld maa man tage det Tilfælde med. Derimod er det mig ikke ganske klart, at man ogsaa har været nødt til at tage de andre Tilfælde, som ere nævnte i § 1, Nr. 4, med. Jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig, det er en Selvfølge, at naar en Eksekutor, som behandler et Bo i Henhold til den kongelige Bevilling, den Bevilling, som Justitsministeren har udsærdiget til ham, mister de Betingelser, som ere nødvendige for at kunne være Eksekutor — han kan blive affindig eller forlade Landet eller komme under Konkurs f. Eks. — maa Justitsministeriet kunne gribe ind og kassere den Bevilling, det i sin Tid har givet ham. Jeg ser imidlertid til min Overraskelse, at i Bemærkningerne til Lovforslaget er dette opstillet som tvivlsomt. Mig forekommer det ganske klart, at Justitsministeriet maa have den Ret, men det kan ikke stude udtrykkelig at udtale det. I Forbindelse dermed udtales det andet, som ogsaa er en Selvfølge, at hvis det godtgøres, at en Eksekutor har gjort sig skyldig i Misligheder, kan Eksekutorbevillingen kasseres og tages tilbage. Nødvendig tror jeg ikke det var at sige det, men det kan ikke stude.

Derimod tror jeg rigtig nok, som den første ærede Taler (B. G. C. Jensen), at, hvis man vedtager det, der staar i § 1 Nr. 1 og 2, vil man i overmaade mange Tilfælde aabne Døren for Chikanerier og aabne Personer, som i Virkeligheden uden noget som helst fornuftigt og loyalt Djemod ville søge at omstøde testamentariske Bestemmelser, Vejen til at kunne gøre det. Maa jeg for det første bemærke med Hensyn til disse Bestemmelser under Nr. 1 og 2, at § 1 begynder med at sige, at ethvert af Testamentssekretorer behandler et Bo skal gaa over til Behandling af Skifteretten, naar Halvdelen af Kreditorerne i visse Tilfælde eller naar Halvdelen af Dvangsarvingerne fordrer det. Det er altsaa ubetinget, at naar under de Forudsætninger, som ere omtalte under Nr. 1, Halvdelen af Kreditorerne fordrer det, skal Boet gaa over til Skifteretten, og det samme gælder med Hensyn til Nr. 2. Men naar man læser §§ 3 og 4 omtales der jævnlig en Afgørelse af Skifteretten, og jeg er ikke saaledes som den ærede første Taler ganske

sikker paa, at det er kun en ren formel Afgørelse, Skifteretten skulde have, det vil altsaa sige, en Afgørelse med Hensyn til, hvorvidt det nu ogsaa er konstateret, at Halvdelen af Kreditorerne eller Halvdelen af Arvingerne virkelig have taget en saadan Beslutning paa lovlige Maade. Jeg kunde ganske vist tænke mig Reglen modificeret saaledes, at Skifterettens Afgørelse kom til at strække sig betydelig videre end til en saadan ren formel Afgørelse, og jeg er ikke ganske sikker paa, om det ikke har været Koncipistens, Justitsministerens Tante — det kan vi jo siden saa at høre — om Skifteretten virkelig ikke har andet at gøre end at sige: Det er oplyst for os, at Halvdelen af Kreditorerne eller Arvingerne er enig i det, og vi have ikke noget at skulle have sagt dertil, stont det forekommer os urimeligt, at Boet skal fratages Eksekutor og kastes ind i Skifteretten, som maasse er lidet indrettet paa at behandle Boer af den Bestaafenhed. Men naar man nu opstiller det saaledes absolut, vil jeg med Hensyn til de Boer, som omhandles under Nr. 1, Boer, i hvilke Arv og Gæld ikke vedgaas, sige, at det forekommer mig i mange Tilfælde at være farligt, at Halvdelen af Kreditorerne skal kunne forlange Eksekutorbehandlingens omstødt og Boet overgivet til Skifteretten. Som den ærede første Taler bemærkede, kan der jo selv i meget solvente, i rige Boer, meget let indtræde det Tilfælde, at man ikke faar samtlige Arvingers Vedgaelse af Arv og Gæld. Naar en Arving er rejst til Amerika, kan man jo ikke saa fat i ham i Djebliffet, og der kan ogsaa blandt Arvingerne findes Stiftelser, og derfor er det meget muligt, at man ikke kan saa vedgaet Arv og Gæld. Naar paa den anden Side den ærede sidste Taler mente, at man i saadanne Tilfælde let kunde komme ud over Banskiligheden ved, at Eksekutor kunde stille Sikkerhed til Kreditorerne, saa tror jeg heller ikke, det er saa let. Det fremgaar ikke klart af Lovforslaget, om Eksekutor kan indskrænke sig til at stille Sikkerhed lige over for de Kreditorer, der forlange Skifteretsbehandling, eller om det skal være samtlige Kreditorer. I Dødsboffisteloven er det jo saa, at saa længe samtlige Kreditorer enten ikke ere betalte eller have faaet stillet Sikkerhed, er det Kreditorerne, der raade for Boet; i modsat Tilfælde er det derimod Arvingerne. Altsaa, hvis man i velhabende Boer skulde kunne opnaa det, at § 1, Nr. 1 ikke kom til Anvendelse, maatte Eksekutor staae kontante Midler eller anden Sikkerhed for at desinteressere samtlige Kreditorer, og først saa vilde det Punkt naas, som det hedder i Dødsboffisteloven, at naar alle Kreditorerne